

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MAYA BLAKE
Svarbiau už deimantą

2017 liepa – rugpjūtis

Knygute.lt

Maya Blake
(Maja Bleik)

SVARBIAU UŽ DEIMANTĄ

Romanas

Versta iš Maya Blake,
A Diamond Deal with the Greek, 2016
© Maya Blake, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Thinkstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0260-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Arabelė arba tiesiog Rebelė Deniels stovėjo prie tolimiausios sienos lifte, kylančiame į milžinišką stiklo ir plieno šedevrą – *Angel* dangoraižį, ir laukė, kol į jį įlips dar keturių žmonių grupelė. Kartu su seilėmis nurijusi burnoje užsilikusį dvigubo espresso, kuriam neatsispyrė šįryt, skonį, Rebelė giliai įkvėpė, kad nusiramintų. Tą akimirką aromatingo gėrimo pasparties jai labai reikėjo, tačiau dabar, jausdama kavos sukeltą nervingumą, to gailėjosi.

Kofeinas ir panika – prastas derinys, o po dviejų savaitių, kai tik tuo ir gyveno, buvo daugiau nei pasirengusi atsisveikinti su jais abiem.

Jos širdis nerimastingai daužėsi, bet, ačiū dievui, to nesigirdėjo per garsiai leidžiamą muziką.

Išspręsti tai, kas ją prislėgs, kai tik baigsis ši kelionė liftu, ir taip reikės visos turimos energijos. Be to, iškilo dar viena tikra ir svarbi bėda – prieš tris savaites Rebelė prarado didžiausią savo rėmėją ir dėl to sulaukė karštingiško žiniasklaidos dėmesio, su kuriuo buvo sunku tvarkytis. Žinoma, suuodusi, kad pa-

skleisti gandai apie tai, jog Rebelė įklimpusi į alkoholio ir narkotikų liūną, visiškai neatitinka tiesos, o gėrimas, kuriuo piktnaudžiauja, yra kava, žiniasklaida būtų nustebinta ir tikrai nusivylusi.

Rebelė nieko nematydama žvelgė priešais save ir mintyse dar kartą perkratė prieš dvi savaites gauto ir į atmintį įsirėžusio laiško tekstą.

Arabele,

visų pirma sveikinu tave dvidešimt penktojo gimtadienio, kuris bus trečiadienį, proga. Jei tave pribloškė ši netikėta žinutė, nesistebėk. Esi mano dukra ir privalau tavimi pasirūpinti. Neteisiu tavęs dėl pasirinkto gyvenimo būdo.

Taip pat nesikišiu į tai, kaip panaudosis pridėtus pinigus. Tau jų reikia, todėl nepasididžiuok ir pasinaudok jais. To būtų norėjusi tavo mama.

Tavo tėtis

Kad apsaugotų savo širdį nuo skausmo, kurį sukėlė šalti žodžiai, Rebelė nukreipė mintis į prie laiško pridėtą banko čekį.

Penki šimtai tūkstančių svarų, įplaukusių į jos banko sąskaitą, buvo šiek tiek mažesnė suma už tą, kurią būtų jai skyrę rėmėjai, jei vis dar būtų jai palankūs, bet pinigų pakako, kad ji galėtų dalyvauti *Verbier* slidinėjimo čempionate.

Šįkart Rebelei nepavyko numalšinti vidurius sukančio kaltės ir gėdos jausmo.

Turėjo labiau stengtis gražinti pinigus.

Ji ir tėvas ne kartą buvo apsižodžiaavę, o kai kurių ištartų žodžių neįmanoma atsiimti. Net po tiek daug metų skausmas ir kaltė buvo tokie ryškūs, kad vis dar kankino Rebelę. Ir tėvo laiške nerado užuominų, kad jo nuomonė būtų nebe tokia kategoriška, kaip kad pastarąjį kartą jiems susitikus.

Jis ir toliau neabejotinai kaltino Rebelę dėl savo žmonos, jos motinos, mirties.

Galiausiai užgniaužusi skausmą Rebelė stengėsi nekreipti dėmesio į kritiškus, kartu su ja liftu keliaujančių žmonių žvilgsnius. Paprastai būtų pritildžiusi muziką, bet šiandien viskas kitaip.

Šiandien, pirmą kartą po penkerių metų, ji vėl susitiks su tėvu. Jai būtų pravertusi visa apsauginė ekipuotė, tačiau turėjo vienintelį

ginklą – muziką.

Kai dar vienas kostiumuotas verslininkas pik-tai į ją dėbtelejo, Rebelė išspaudė šypseną. Šis išpūtė akis, o jo įtūžį staiga pakeitė kita emo-cija. Rebelė nususuko, kad jos atsiprašymas už per garsią muziką nevirstų kuo kitu. Įsmeigusi žvilgsnį į skaitmeninį skaitiklį ji lengviau atsi-duso, kai liftas pasiekė keturiasdešimtą aukš-tą. Iš to, ką sužinojo per jų labai trumpus ir itin nenatūralius pokalbius praėjusią savaitę, Re-belė suprato, kad jos tėvas dirbo vyriausiuoju finansininku kompanijoje *Angel International Group*. Nors Rebelė klausė, jis daugiau nieko neatskleidė. Iš tikrųjų nė vienas mėginimas iš naujo užmegzti ryšį su tėvu nedavė jokių vai-sių. Kaip kad kelis kartus Rebelei nepavyko sugražinti tėvo jai duotų pinigų.

Ypač skaudus supratimas, kad tėvas taip el-giasi tik iš pareigos savo žmonai, kurią labai mylėjo ir kurią taip siaubingai prarado, turėjo tapti Rebelės veiksmų pagrindu, o ne jos va-dybininkės primygtinis tvirtinimas, kad tie pi-nigai yra atsakymas į jų maldas.

Būtent tėvo atkaklumas, kad, nepaisant nie-ko, šie pinigai yra jos, galiausiai paskatino Re-belę prisipažinti apie turimas lėšas Kontesai Stenli. Jos vadybininkė be jokių skrupulų

spaudė, kad tais pinigais turi būti pasinaudota. Ypač tada, kai Rebelė dėl besitęsiančio domino efekto, sukurto nesibaigiančių sensacingų žiniasklaidos pranešimų, prarado dar vieną didelį rėmėją. Net į jos pasitraukimą ir bandymą nebūti dėmesio centre buvo pažiūrėta neigiamai. Kaip tik dėl to kilo beprotiškų spėlionių, ar Rebelė pagaliau atsidūrė reabilitacijos klinikoje, ar stengiasi išgydyti sudužusią širdį.

Galimybės surasti naujus rėmėjus beveik prilygo nuliui, čempionatas nenumaldomai artėjo, tad ji pasidavė Kontesos argumentams.

Todėl šią akimirką Rebelė buvo visiškai sutrikusi, kodėl tėvas, galiausiai pamėginęs užmegzti ryšį laišku, dabar jos vengė. Be to, ėmė rimtai dvejoti, ar turėtų naudotis pinigais, kurių iš pradžių visai nenorėjo imti.

- Atsiprašau?

Rebelė krūptelėjusi pažvelgė į arčiausiai stovintį vyrą, kuris palietė jos ranką.

Ištraukusi vieną ausinės kištuką iš ausies ji klausiamai kilstelėjo antakį.

- Taip?

- Ar neketinate išlipti šiame aukšte? - paklausė vyriškis, prilaikydamas lifto duris atviras, jis su didžiuliu susidomėjimu žvilgsniu ty-

rinėjo jos kūną.

Tylomis atsidususi Rebelė apgailestavo, kad pasidavė impulsui, – reikėjo prieš atvažiuojant čia užsukti namo ir persirengti per rytinę treniruotę vilkėtas aptemptas jogos kelnes bei trumpą sportinę palaidinę. Tyliai padėkojusi pakeleiviui Rebelė prasispraudė pro kitus žmones ir išlipo iš lifto.

Užsimetusi savo jogos kilimėlį ir sportinį krepšį ant peties ji pritildė muziką. Minkštas pilkas kilimas, pertrauktas tik masyvių dvivėrių stiklo durų, tęsėsi, kiek tik užmatė akys, o prie jo darančias pilko atspalvio sienas pagyvino didžiulės spalvingos gėlių puokštės.

Ant plataus vestibulio sienų kabėjo nišose įtaisyti ekranai, kuriuose puikia vaizdo kokybe buvo rodomi patys talentingiausi pasaulio sportininkai.

Ši vieta priminė šventyklą ir ne tik atrodė prašmatniai, bet ir kvėpėjo prabanga.

Rebelė suraukė kaktą. Ėmė galvoti, kad ne ten pakliuvo.

Kiek jai buvo žinoma, tėvas dirbo apskaitininku raštinės reikmenų įmonėje, o ne įspūdingoje ir profesionalioje kompanijoje, kurios darbuotojai šmėkščiojo aplinkui apsirengę

brangiais kostiumais ir į ausis įsikišę futuristines ausines. Negalėdama patikėti, kad tėvas, garsiais reikavimais reiškęs savo neapykantą dėl jos pasirinktos sporto karjeros, galėtų turėti ką nors bendro su tokia vieta, Rebelė žengė link stiklinių durų ir jas pastūmė.

Tačiau durys nesujudėjo. Pastūmusi dar stipriau vis tiek nesugebėjo jų atverti ir nepatenkinta suniurnėjo panosėje.

- Hm, kad patektumėte į vidų, jums reikia tokios, - pasigirdo balsas už jos nugaros. - Arba lankytojo leidimo ir lydinčio asmens iš pirmo aukšto.

Pasisukusi Rebelė išvydo vyrą iš lifto. Šypseną dar labiau nušvietė jo veidą, kai jis jai prieš nosį pamosavo juoda matine kortele. Nenoras ilgiau atidėlioti nemalonų susitikimą su tėvu paskatino ją dar kartą priverstinai nusišypsoti.

- Velnias, turbūt per daug nekantravau čia patekti. Atėjau susitikti su Neitanu Denielsu. Galbūt galėtumėte man pagelbėti ir įleisti į vidų? Esu Rebelė, jo dukra. Buvome susitarę dėl susitikimo, o aš vėluoju...

Rebelė nutraukė savo žodžių srautą ir sukdusi dantis stebėjo, kaip nepažįstamasis neskubėdamas vėl ją apžiūrinėja. Pirštais su-

spaudusi nertinio, aprišto aplink liemenį, rankoves, Rebelė laukė, kol jis pažvelgs jai į akis.

- Žinoma. Dėl Neito dukters padarysiu viską. Beje, įspūdingas vardas.

Dirbtinai šypsodamasi Rebelė luktelėjo, kol vyras perbrauks kortele per skaitytuvą, ir tyliai padėkojo, kai jis prilaikė atviras duris, kad ji galėtų įeiti.

- Nėra už ką. Mano vardas Stenas. Eime, parodysiu jums, kur yra Neito biuras. Šiandien jo nemačiau... - Stenas susiraukė, - kaip ir visą šią savaitę, kai įdėmiau pagalvoji. Bet esu tikras, jis bus kažkur čia.

Rebelės širdis nusirito į kulnus, kai išgirdo, ką kalba Stenas. Nors dabar jau buvo tėvo kompanijos biure, staiga suprato, kad tik spėjo, jog jis šiandien bus darbe. Taip ilgai slopintas skausmas grasinosi išsilieti ir paskandinti tą optimizmo krislelį, kurį šias dvi savaites slapčia puoselėjo.

Nustūmusi tokias mintis į tolimiausią kampelį Rebelė koridorių labirintais nutipeno paskui Steną. Galiausiai jie pasiekė pirmąsias iš dviejų šlifoto metalo durų ilgame tyliame koridoriuje.

- Štai ir atėjome.

Stenas pasibeldė ir įėjo. Išorinis biuras buvo tuščias, vidinis taip pat, ką Rebelė pamatė nusėkusi jam iš paskos. Steno kaktą išvagojo gili raukšlė ir jis pasisuko į Rebelę.

- Regis, Neito čia nėra. Kaip ir jo asistentės...

Nujausdama, ką Stenas pasakys toliau, Rebelė užbėgo jam už akių.

- Aš sutinku palaukti. Esu tikra, kad jis ilgai neužtruks. O jei greitai negrįš, jam paskambinsiu.

Stenas akimirką atrodė dvejojantis, tačiau galiausiai linktelėjo.

- Žinoma, - jis ištiesė jai ranką. - Mielai pakviesčiau tave kada ko išgerti, Rebele.

Rebelė vos susilaikė nesusiraukusi.

- Ačiū, bet negaliu. Mano dienotvarkė artimiausioje ateityje yra užpildyta, - Rebelė greitai metu neketino pradėti susitikinėti, jokių santykių. Šiuo metų laiku ji ir taip turėjo ką veikti - kovojo su kankinančiu kaltės ir širdgėlos jausmu.

Spauda mėgo spėlioti, kodėl, likus kelioms savaitėms iki Valentino dienos, Rebelė Deniels pradėdavo lankytis pašėlusiuose vakarėliuose. Ji tyčia stengėsi išlaikyti apgaulingą nerūpestingos merginos įvaizdį.

Mažiausiai norėjo, kad kas iššniukštintų tiesą apie įvykį Šamoni prieš aštuonerius metus. Saugojo savo mylimos mamos atminimą ir, be to, gyveno su didele kalte, kad dar atskleistų tai smalsuoliams.

Dabar, kai praėjo jos taip nelaukiamas gimtadienis, Rebelė visą dėmesį sutelkė į artėjantį čempionatą.

Šypsodamasi, kad atsisakymas nebūtų toks skausmingas, Rebelė su palengvėjimu atsiduso, kai Stenas apgailestaudamas gūžtelėjo pečiais ir išėjo.

Rebelė lėtai apsisuko ir ėmėsi apžiūrinėti biurą su stiklo sienomis, priklausiusį jos tėvui. Iškvėpusi leido sau atidžiai apžvelgti brangų poliruotos odos krėslą ir raudonmedžio stalą, ant kurio buvo itin kruopščiai išdėlioti daiktai, kaip tai darydavo tėvas. Virpančia širdimi Rebelė priėjo dar arčiau, neatitraukdama akių nuo vienintelio asmeninio daikto, stovinčio dešinėje stalo pusėje.

Nuotrauka vaikiškame rožinės ir žalios spalvos rėmelyje, kurią padovanojo tėvui per jo gimtadienį prieš dvylika metų, atrodė lygiai taip pat, kaip ji prisiminė. Fotografijoje jai tebuvo trylika. Rebelė šypsojosi kartu su mama važiuodama tandeminiu dviračiu. Tada nežino-

jo, kad po kelerių metų jos šeima bus išdraskyta. Kaip nežinojo ir to, kad tai įvyks dėl jos pačios kaltės.

Jokie rūpesčiai tada dar neslėgė Rebelės pečių. Ji augo apsupta tėčio, kuris dievino savo žmoną ir dukterį, ir mamos, kuri skatino Rebelę siekti savo svajonių, nepaisant jokių pakeičiamųjų kliūčių, meilės.

Būtent nepaliaujamas Rebelės svajonės siekimas sudaužė jos šeimą į šipulius. Mergina tai aiškiai suprato. Tačiau niekada negalėjo atsakyti savo troškimo dalyvauti šuolių nuo tramplyno su slidėmis čempionate. Rebelė žinojo, kad taip išduotų savo gyvybingą ir ypač talentingą mamą, kuri pati taip ir nesugebėjo tapti čempione.

Skaudančia širdimi ji paglostė nuotrauką.

Tėvas taip ir nesuprato jos noro siekti svajonės. Jis griežtai tam nepritarė ir žėrė tiek daug kritikos, kad galiausiai jie nebesugebėdavo būti po vienu stogu nepradėję aršių ir nesibai giančių ginčų. Bet net tada Rebelei nekilo mintis, kad išėjusi iš namų ji praras tėvą taip ilgai. Nemanė, kad jo pasmerkimas ir nesugebėjimas atleisti bus nepajudinamas kaip uola.

Rebelė nuleido ranką. Dabar yra čia....